

uitspraak sal gee anders as wat hy

regtens behoort te gee;

(c) die aangeleentheid moet beskou

word uit die oogpunt van die

redelike leke litigant, en die

toets is objektief, naamlik die

waarskynlikheid van vooroordeel,

of anders gestel, of daar 'n reële

waarskynlikheid ("real likelihood")

van vooroordeel bestaan:

(d) die vraag is of daar, objektief

gesien, omstandighede bestaan waar-

deur regterlike onpartydigheid, in

die algemeen, wesenlik benadeel

sou kon word.

assessor Krugel se optrede tydens die ver-
 Joubert se onware en onbetroubare verklaring.
 hoor tot op die stadium van die ontheffing
 Dit was 'n verklaring verskaf op hulle aan-
 van Dr. Joubert. Hierdie gronde vir die
 drang om doelbewus en kunsmatig 'n situasie
 vrees was gedurende die argument abandoneer
 te skep om die Hof se integriteit en eerbaar-
 en was nooit argumenteer en hoegenaamd geen
 heid valslik aan te val. Die basis waarop
 incident was identifiseer nie. Slegs 'n
 Dr. Joubert se ontoelaatbare verklaring nou
 slote algemene, en volgens ons respekvolle
 voor hierdie Agbare Hof geplaas word,
 (sonder enige poging om formeel aansoek te
 doen om dit voor hierdie Agbare Hof geplaas
 te kry nadat die hof a quo dit as ontoelaat-
 baar aangemerkt het, en terwyl dit ook nog 'n
 geskilpunt is in die werklike appèl),
 bevestig tot welke uiterstes applikante
 bereid is om te gaan in hul poging om die
 eerbaarheid en integriteit van die hof a quo
 aan te val selfs in hierdie Agbare Hof.

dit nog op die volgende:

- (3) Die partye in (2) supra genoem se sg., vrees van 'n onregverdige verhoor sou verder gespruit het uit die Verhoorregter en agbare

assessor Krugel se optrede tydens die ver-
 hoor tot op die stadium van die ontheffing
 van Dr. Joubert. Hierdie gronde vir die
 vrees was gedurende die argument abandoneer
 en was nooit argumenteer en hoegenaamd geen
 insident was identifiseer nie. Slegs h
 blote algemene, en volgens ons respekvolle
 betoog, onredelike aantyging was gemaak. who
 Petisie Aanhangsel A, Vol. 4, p.352 reëls
 17-18.

*Met
abandoneer*

Petisie Aanhangsel A, Vol. 4, p.340 reëls
 1-6 het dat sy Edele Die Verhoorregter
 "has been favouring the State."

Dit wat hier aangevoer is, spreek met respek van-
 self rakende die redelike gronde wat moet bewys
 word om h redelike vrees te vestig. Ons wys egter
 ook nog op die volgende:

16.6.1 In paragraaf 19 (Petisie Aanhangsel A, Vol.
 2, p.68) word eerstens gesê:

"We have seen the disappearance of the only member of the Court whom we believed was not hostile to us."

Twee sinne verder word verwys na "a Judge who is seemingly hostile".

oorkonde op grond waarvan die beweringe

In paragraaf 4 van Applikant Lekota, se verklaring (Petisie, Vol. 2, p.149), word

verwys in die vyfde reël na "a Judge who seemed hostile to our case". In paragraaf

17 van sy verklaring (Petisie Vol. 2, pp.146-147) beweer Lekota dat hy die indruk

16.6.2 gekry het dat sy Edele Die Verhoorregter "has been favouring the State."

dat die volledige oorkonde voor hierdie

Hy beweer dat hierdie indruk uit sekere optrede van Sy Edele die Verhoorregter

ontstaan het. an hierdie Agbare Hof dat daar

Daar word nie na enige spesifieke insidente verwys in Applikante se verklaring of in die algemene memorandum nie. Daar word ook

16.6.3 nie verwys na enige datum of plek in die oorkonde op grond waarvan die beweringe

16.6.4 gemaak word. op die Applikante om te spesifiseer ten opsigte van dag, datum en spesi-

In ons submissie rus daar 'n onus op Applikante, soos reeds hierbo aangetoon, om te bewys dat daar redelike gronde is vir die aansoek en nie blote onbenullighede nie.

16.6.2 In ieder geval, bevestig hierdie aspek (paragraaf 15.5.1), hoe belangrik dit is dat die volledige oorkonde voor hierdie Agbare Hof moet wees, en voer ons met respek aan dat die oorkonde in ieder geval

16.6.4 sou aantoon aan hierdie Agbare Hof dat daar "seemingly hostile" verband hou met die bewerings in paragraaf 14.1 (Petisie, Vol. 1)

die paragraaf

- nie onbehoorlik opgetree was deur Sy Edele die Verhoorregter of die Agbare Assessor Mnr Krugel nie.
- 16.6.3 Wat laasgenoemde optrede betref, en wat nie uit die oorkonde blyk nie, rus daar al te
- 16.6.5 meer n plig op die Applikante om te spesifiseer ten opsigte van dag, datum en spesifieke beweerde optrede in hul funderende verklarings uiteen te sit.
- In ons submissie regverdig die afwesigheid van identifiserende en feitlike besonderhede die afleiding dat die Applikante inderdaad nie ten aansien van hierdie bewerings oor enige feite beskik waarop hulle hul bewerings baseer nie, en dat die bewerings geheel en al ongegrond is.
- 16.6.4 Dit is nie duidelik of die bewerings van "seemingly hostile" verband hou met die bewerings in paragraaf 14.1 (Petisie, Vol. die paragraaf.

*Speciaal ontas
granted*

16.6.6 2, p.61) nie, en of die bewerings in daardie paragraaf alleen te doen het met die bewering van "gross irregularity" (wat as opskrif verskyn bo paragraaf 11 (Petisie, Vol. 12 p.59) nie.) Deklarasie geteken het;

16.6.5 Vir sover dit wel betrekking mag hê op Applikante se aanslag teen Sy Edele die Verhoorregter, dat ook ten opsigte van hierdie bewerings dit opvallend is dat Applikante geensins poog om enige feitlike of identifiserende besonderhede te verskaf nie. Die bewerings word op 'n baie vae en algemene wyse geformuleer. Mens sou verwag het dat indien daar enige substansie in die bewerings is, daar sodanige besonderhede verskaf sou gewees het. Dieselfde opmerkings wat ons hierbo gemaak het ten opsigte van paragraaf 17 van Applikant Lekota se verklaring, geld ook ten opsigte van hierdie paragraaf.

16.6.6 Een van die gronde waarop die aansoek om rekusering van die Verhoorregter en ander assessor blykbaar baseer was, was dat indien dit so is dat 'n persoon wat die "Million Signature" Deklarasie geteken het, nie geskik is om 'n lid van die hof te kan wees nie, * die Applikante nie kan aanvaar dat 'n lid van die Broederbond en 'n Regter wat oënskynlik vyandiggesind is teenoor die

16.6.7 Applikante, geskik is om dit te doen nie. n-
te Petisie, Vol. 2, par. 19, p.68.

16.6.7.1 In ons submissie het die Applikante, op
Die Applikante beweer, dat hulle so sterk hieroor gevoel het dat hulle opdrag gegee het dat gevra moet word vir die rekusering

16.6.7.2 van Sy Edele die Verhoorregter en mnr. Krugel. raak, in ons respektvolle submissie, de Petisie, Vol. 2 par. 19 p.68 reëls van di 24-26. lion Signature Campaign" is wat

Applikante beweer, dat toe hulle die verslag van Dr. Joubert lees, het hul besorgdheid en vrees met betrekking tot die wyse waarop die verhoor gevoer word, en hul geloof in die afwesigheid van objektiwiteit aan die kant van die Verhoorregter bevestig en versterk was.

Petisie Vol. 2, par. 69 reëls 5-11.

Petisie Vol. 2 p.75 reël 18 - p.76

16.6.7 In ons submitisie is die basis van Applikante se argument onjuis.

16.6.7.1 In ons submitisie het die Applikante, op hul eie bewerings, klaarblyklik die uitspraak van Sy Edele die Verhoorregter verkeerd verstaan.

16.6.7.2 Dit is duidelik uit die Verhoorregter se uitspraak, in ons respekvolle submitisie, dat dit nie die blote ondertekening van die "Million Signature Campaign" is wat

16.7 Met betrekking tot die meebring dat Dr. Joubert nie 'n geskikte
 waarna die lid van die Hof was nie. Soos blyk uit
 eerstens die uitspraak, is daarop gewys dat die
 nis bevat ondertekenaars van die dokument sekere
 submitisie standpunte, soos uiteengesit in daardie
 wat die dokument, onderskryf en is daar verwys na
 betrekking die strategie wat volgens die Staat se
 toelaatbaar saak op 5 en 6 November 1983 bespreek is.

belang dat so Petisie Vol. 2 p.75 reël 18 - p.76 die
 regspleging op reël 5 en p.77 reëls 2-5. dat sou word.

16.7.1 Dit is, in ons submitisie, die grondslag van

Die feit dat Dr. Joubert onbekwaam ge-
 karaak het, na die oordeel van die Verhoor-
 inregter om as Assessor op te tree, regver-
 redig derhalwe geensins die beweerde sien-
 saing van Applikante dat die oorblywende
 (A) lede van die Hof moes rekuseer nie.

16.7 Met betrekking tot die verslag van Dr. Joubert, waarna die Applikante verwys, is ons submissie not give evidence of discussions that took eerstens dat sekere gedeeltes ontoelaatbare getuie- ning the cases in which they were acting." nis bevat en derhalwe deurgehaal moes word. In ons submissie spreek dit vanself dat die besprekings wat die lede van die Hof met mekaar voer met betrekking tot die saak wat voor hulle dien, nie toelaatbaar was nie. Dit is teen die openbare § 2348, par. e) the verdict as uttered belang dat so iets openbaar sou word. Dit sou die act, and must stand as such without regspleging ondermyn indien dit toegelaat sou word. have led up to their act. The policy

16.7.1 Dit is, in ons submissie, die grondslag van forbids a consideration of the negotia- die beginsel dat jurielede nie getuienis up to the final terms as deliberately kan aflê oor die samesprekings tussen hulle loss of all certainty in the verdict, in die juriebank of juriekamer nie. definiteness in the preliminary views, Vergelyk in hierdie verband die beslissing disclosure of the verdict, and the aangehaal in R. v. Kramer 1950 (2) S.A. 475 trials if the grounds for the verdict (A) op 480-485. ed to effect its overthrow."

16.7.4 Vergelyk ook Ex Parte Wolpert 1917 WLD 98

waar die Hof geweier het om h getuie-dagvaar-

16.7.2 Cross on Evidence, 5de Uitgawe, p.318 sê -

"There is a settled rule that jurors may not give evidence of discussions that took place in the jury box or jury room concerning the cases in which they were acting."

die getuienis wat hy aangehoor het.

16.7.3 Kyk ook Wigmore on Evidence, 3de Uitgawe,

Vol. VIII, para. 2349 p.668:

"Then there is the further point that it is, in my opinion, contrary to

"For the reason already stated (ante, § 2348, par. a) the verdict as uttered is the sole embodiment of the jury's act, and must stand as such without regard to the motives or beliefs which have led up to their act. The policy

16.7.5 Kyk which requires this is the same which forbids a consideration of the negotiations of parties to a contract leading up to the final terms as deliberately embodied in their deed, namely, the loss of all certainty in the verdict, the impracticability of seeking for definiteness in the preliminary views, the risk of misrepresentation after disclosure of the verdict, and the impossibility of expecting any end to trials if the grounds for the verdict were allowed to effect its overthrow."

het, is moeilik te bepaal, aangesien moderne gesag grotendeels ontbreek."

16.7.4 Vergelyk ook Ex Parte Wolpert 1917 WLD 98

waar die Hof geweier het om n getuie-dagvaar-

16.7.6 ding uit te reik om h regter voor die hof te bring om te antwoord op h bewering dat sy aantekening h onjuiste weergawe is van die getuienis wat hy aangehoor het.

16.7.7 Mason R. sê op p.99:

para. "Then there is the further point that it is, in my opinion, contrary to public policy to allow a judge to be examined and cross-examined with reference not to facts but to his performances of his judicial duties."

16.7.5 Kyk ook Schmidt, Bewysreg, 2de Uitgawe, p.572:

"Regsprekende amptenare is bevoegde en verpligbare getuies, maar dit is blykbaar die praktyk - een wat op gesonde beleidsoorwegings berus - dat hulle so ver moontlik beskerm word teen getuienislewering aangaande sake wat hulle amptelik hanteer het. Hoe ver hierdie praktyk tot h regsreël in die vorm van h privilegie gevorder het, is moeilik te bepaal, aangesien moderne gesag grotendeels ontbreek."

geantwoord word op die inhoud van gemelde

16.7.6 Vergelyk ook Hoffmann en Zeffertt, South African Law of Evidence, 3de Uitgawe, pp.290 en 291.

16.7.7 Kyk ook Taylor on Evidence, 12de Uitgawe, para. 938 op p.593:

"It is considered dangerous, or at least highly inconvenient, to compel Judges of Courts of Record to state what occurred before them in Court in view of the practical impossibility of putting any limit to the cross-examination and comment to which they might be subjected with reference to the proceedings before them, including even their own conduct in relation to such proceedings. As everything which they could properly prove can be proved by others, the Courts discountenance - it may even be said prevent - them being examined."

Ek verwys die Agbare Hof eerbiediglik na paragraaf 42 van die Prokureur-generaal se verklaring (Petisie, Vol. 3, p.180) waar geantwoord word op die inhoud van gemelde

paragraaf 18. Ek vestig ook die aandag
 daarop dat daar in die eerste sub-paragraaf
 van paragraaf 18 verwys word na:
 "... different prima facie perceptions."

Petisie, Vol. 2 p.87 reëls 3-8 en pp.68-69 par. 19.

(Petisie, Vol. 2 p.87 reëls 3-8)

R. v. Silber, 1952(2) S.A. 475 (A) op 481

F-H: Dit bevestig dat die besprekings op 'n basis
 van prima facie sienings plaasgevind het en
 bevestig dat die besprekings op 'n behoorlike
 en normale basis plaasgevind het.

16.8 Dit is ons submitisie dat die verslag van Dr. Joubert
 aantoon tot welke mate Dr. Joubert se siening oor
 sy rol en dié rol van van die Verhoorregter van die
 realiteite verwyder is. Ons vestig ook die aandag
 daarop dat daar in die eerste sub-paragraaf van
 paragraaf 18 verwys word na "... different prima

"The mere fact that the Magistrate
 openly gave expression to what was
 passing in his mind towards the

facie perceptions". Dit bevestig dat die besprekings op h basis van prima facie sienings plaasgevind het en bevestig dat die besprekings op h behoorlike en normale basis plaasgevind het. When a Petisie, Vol. 2 p.87 reëls 3-8 en pp.68-69 par. 19.

R. v. Silber, 1952(2) S.A. 475 (A) op 481

F-H:

"It unavoidably happens sometimes that, as the trial proceeds, the court gains a provisional impression favourable to one side or the other, and, although normally it is not desirable to give such an impression outward manifestation, no suggestion of bias could ordinarily be based thereon. Indeed a court may in a proper case call upon a party to argue out of the usual order, thus clearly indicating that its provisional view favours the other party, but no reasonable person, least of all a person trained in the law, would think of ascribing this provisional attitude to, or identifying it with, bias."

hul Sien ook Venter v. Rex 1944 A.D. 359

die Hop 367 Per Centlivres A.R. - g verskil

ten sinde "The mere fact that the Magistrate openly gave expression to what was passing in his mind towards the

end of the cross-examination of the Applicant and stated the view he had formed at that stage of the credibility of the Applicant does not, in my opinion, necessarily show that he had closed his mind to any further evidence. When a judicial officer hears a contested case he may often, as he listens to the evidence, form a prima facie view as to the credibility of different witnesses as the case proceeds and he may also sometimes unfortunately give expression to these views but the mere fact that he does so does not necessarily mean that he has come to a final decision."

- 16.8.1 In ons submitisie regverdig die konnotasie wat die Applikante aan die beweerde verskil-
le gee (paragraaf 20, p.20) waarna Dr. Joubert in sy verslag verwys, nie die gevolgtrekking wat hulle beweer nie. Dit is normale praktyk dat lede van 'n Hof in hul oorweging van die bewysmateriaal voor die Hof verskil en soms noodwendig verskil ten einde die regspleging te bevorder. Die

Applikante se bewering dat die beweerde verskille enige rol gespeel het in Sy Edele die Verhoorregter se beslissing ten aansien van Dr. Joubert, is in ons submissie klaarblyklik ongegrond. Uit Sy Edele die Verhoorregter se uitspraak blyk duidelik wat die redes is waarom Dr. Joubert onbekwaam bevind is om as Assessor op te tree.

16.8.2 Selfs al sou Dr. Joubert h... "countervailing and balancing force ..." gewees het soos wat hy beweer, (p.39 r.3), wil dit in ons submissie geensins sê dat Sy Edele die Verhoorregter en die Agbare Assessor by die voortsetting van die verhoor nie h gebalan-

Dit is ons respoeserde siening van die saak sal hê nie.

is tussen appèlle in siviels sakeleenthede en appèlle in

strafsaak 16.8.3 Die Wetgewer het klaarblyklik in gemelde

regshof as hof artikel 147 bedoel dat wanneer h assessor

word gehandhaaf na die oordeel van die Voorsittende Regter

hof.

appèlle in s onbekwaam raak om as assessor op te tree,
 by jurisdiksie die verhoor voor die oorblywende lid of
 lede van die Hof kon voortgaan. Die blote
 feit dat Dr. Joubert sy taak as h "Counter-
 acting force" sien, bevestig die Verhoor-
 regter se siening dat Dr. Joubert se
 siening van sy taak totaal onrealisties was
 en hoe Dr. Joubert homself met die
 Applikante se saak identifiseer het.

Petisie, Vol. 4, p.337 reël 19 - p.338
 reël 21; p.339 reëls -12 en
 Petisie, Vol. 4, p.258 reëls 18-26.

(a) Die oorkonde soos deur die applikante eensydig
 saamgestel vir aanwending by die in limine appèl

Dit is ons respekvolle betoog dat daar h duidelike skeiding
 is tussen appèlle in siviele aangeleenthede en appèlle in
 strafsake wat afkomstig is vanaf Afdelings van die Hoogge-
 regshof as hof van eerste instansie. Hierdie onderskeid
 word gehandhaaf deur die Appèlafdeling van die Hooggeregs-
 hof.

In appèlle in siviele sake ontleen die Appèlhof hoofsaaklik sy jurisdiksie aan die bepalings van Wet 59 van 1959.

kan of behoort aangehoor te word, en indien wel,

In appèlle in strafsake vanaf Afdelings van die Hooggeregshof as Hof van eerste instansie ontleen die Appèlhof sy jurisdiksie aan die bepalings van artikels 316 tot en met 319 van die Strafproseswet, Wet 51 van 1977.

dat die Applikante skynbaar nie hierdie onderskeid handhaaf nie.

Dit is ons respekvolle mening dat hierdie onderskeid van absolute kardinale belang is vir die doeleindes van hierdie aansoek nou voor hierdie Agbare Hof. Dit sal volgens ons respekvolle betoog hiervolgens bepaal moet en kan word of:

Agbar (a) Die oorkonde soos deur die applikante eensydig

Hooggeregssaamgestel vir aanwending by die in limine appèl

indien hierdie Agbare Hof sou gelas dat Spesiale

Ons beweer Inskrywings 1 en 2 in linine aangehoor moet word,

soos deur voldoende is. gehandhaaf, die reeks sake gebaseer

op Siviele appèlle soos deur Applikante aangevoer om die

(b) Die appèl in die onderhawige saak onder die hierdie spesifieke omstandighede van die saak broksgewyse kan of behoort aangehoor te word, en indien wel, die volge of Spesiale Inskrywings 1 en 2 dan werklik in beginsels limine besleg behoort te word.

Op hierdie stadim word respekvol aangevoer dat die Applikante skynbaar nie hierdie onderskeid handhaaf nie.

17.1 Die appèlhof het tot 1948 buitengewone inherente Ons beweer respekvol dat niemand kan betwis dat hierdie Agbare Hof oor inherente jurisdiksie beskik nie, maar wat ons van besondere belang ag, is die leiding van hierdie Agbare Hof rakende strafappèlle vanaf 'n Afdeling van die Hooggeregshof as 'n hof van eerste instansie.

(b) verbreking van die beginsels van natuurlike geregtigheid
 Ons beweer verder dat a.g.v. hierdie wesentlike onderskeid, soos deur die Appèlhof gehandhaaf, die reeks sake gebaseer op Siviele appèlle soos deur Applikante aangevoer om die

en

inherente jurisdiksie van hierdie Agbare Hof te vestig in hierdie besondere aansoek, dus nie toepaslik is nie.

R. v. Milne and Erleigh (6), 1951(1) S.A.

Die volgende word ter oorweging aangebied: Gevestigde beginsels is in hierdie Agbare Hof neergelê t.o.v. die Appèlhof se jurisdiksie t.o.v. strafappèlle vanaf 'n afdeling van die Hooggeregshof as 'n hof van eerste instansie

Suid-Afrika Wet, het, wat strafsake betref, opgehou om

17.1 Die Appèlhof het tot 1948 buitengewone inherente jurisdiksie gehad om appèljurisdiksie te vestig as uitvloeisel van artikel 104 van die Suid-Afrika Wet, in gevalle van:

- (a) totale verontagsaming van die regsproses, of
  - (b) verbreking van die beginsels van natuurlike geregtigheid, of
  - (c) die plaasvind van substantiewe en ernstige onreg,
- en

civil appeals."

(d) om toe te sien dat reg en geregtigheid geskied.

R. v. Kalogeropoulos, 1945 A.D. 38 op p.43.

"As R. v. Milne and Erleigh(6), 1951(1) S.A.

concerned, it is necessary to state that section 104 (AD) op p.7.

Africa Act is now completely

abolished as a possible source of such jurisdic-

tion. The Republic of South Africa Constitution

Act, 1961, now provides as follows in section

17.2 Die Appèlhof het egter beklemtoon dat enige jurisdik-

sie wat voortgevloei het uit artikel 104 van die

Suid-Afrika Wet, het, wat strafsake betref, opgehou om

te bestaan sedert die plasing van Wet 37 van 1948 op

die Wetboek. Hiervolgens word artikel 104 beperk tot

appèlle in siviele sake.

R. v. Sibande, 1958(3) S.A. 1 (A.D.) op p.4B.

"Kuper, J., in reliance on this decision

(R. v. Kalogeropoulos) made an order

postponing the application before him to

enable the applicant to apply to this Court

for relief. The learned Judge was, however,

not referred to the case of Rex v. Milne

and Erleigh (6), 195(1) S.A. 1 (A.D.) in

which this Court pointed out, at p.6, that

any jurisdiction flowing from section 104

of the South Africa Act has ceased, so far

as criminal cases are concerned, since the

enactment of Act 37 of 1948. By section 2

of that Act, section 104 was limited to

civil appeals."

Op p.686 D-H volg dan die volgende belangrike beslissing t.o.v. die geldende reg in hierdie verband:

"As far as any extraordinary jurisdiction is concerned, it is necessary to state that section 104 of the South Africa Act is now completely abolished as a possible source of such jurisdiction. The Republic of South Africa Constitution Act, 1961, now provides as follows in section 94(1) and (2):

'94(1). The judicial authority of the Republic shall be rested in a Supreme Court to be known as the Supreme Court of South Africa and consisting of an Appellate Division and such provincial and local divisions as may be prescribed by law.

(A.D.) op p.421C.

(2). The said Supreme Court shall, subject to the provisions of section 59, have jurisdiction as provided in the Supreme Court Act, 1959.'

(which, even before Act 59 of 1959 came

Section 59 of the Constitution Act is not material to the present matter. As in *Lembadas* case, if there be an extraordinary jurisdiction still vested in this Court - which, in view of the provisions of the Constitution Act, now seems even less likely - such jurisdiction could not be exercised in the present case, because it falls under the provisions of Act 56 of 1955."

limited to rare cases such as those in which a Provincial Division has dealt with

Die tersaaklike bepalings van die nuwe Konstitusie, te

wete artikels 68(1) en (2) Wet 110 van 1983 is wesent-

"Council for appellants also advanced, as an alternative submission, the suggestion that the question of law reserved should be

lik identies met genoemde artikels 94(1) en (2) soos
 ordinary jurisdiction. Whether any such
supra aangehaal. question exists is a very doubtful
question (see R. v. Simbandi, 1958(3) S.A.
1 (A.D.) p.4. Assuming without deciding,
 that question in appellant's favour, it is
 Dit kan met reggestel word dat die Appèlhof regdeur
 the evidence led at the trial in the
 die standpunt huldig dat daar baie groot twyfel
 warrant the exercise by this Court of any
 bestaan of hierdie Agbare Hof oor buitengewone inhe-
 the nature of things, would be exercised -
 rente jurisdiksie beskik ten aansien van appèlle vanaf
 circumstances". (Ons onderstreping).
 provinsiale afdelings as Howe van eerste instansie.

17.3 R. v. Lembada and Another, 1961 (1) S.A. 411

(A.D.) op p.421C. het dat artikel 21 Wet 59 van

1959 nie "It is almost unnecessary to add that, even
 if there be any extraordinary jurisdiction
 Hof verle in criminal cases will vested in this Court
 (which, even before Act 59 of 1959 came
 voorskrif into force, appeared to be unlikely:" (Ons
 onderstreping).

Hoofstuk 31.

R. v. Sibande, supra pp.4-5.

17.3.1 "It seems to me to follow from Rex v. Milne
 and Erleigh that if any extraordinary
 jurisdiction in criminal cases remains,
which seems to be very doubtful, it must be
 limited to rare cases such as those in
 which a Provincial Division has dealt with
 a matter over which it has no jurisdiction."

R. v., Cele, 1960(1) S.A. (A.D.) op p.145 A-B.

"Council for appellants also advanced, as
 an alternative submission, the suggestion
 that the question of law reserved should be

considered by this court under its extraordinary jurisdiction. Whether any such jurisdiction exists is a very doubtful question (see R. v. Simbandi, 1958(3) S.A. 1 (A.D.) p.4. Assuming without deciding, that question in appellant's favour, it is sufficient to say that, after considering the evidence led at the trial in the present case, neither would appear to warrant the exercise by this Court of any such extraordinary jurisdiction which, in the nature of things, would be exercised - if at all - only in rare and exceptional circumstances". (Oms onderstreping).

17.3 Dit word met respek aangevoer dat die Appèlhof sterk 362-366.

standpunt ingeneem het dat artikel 21 Wet 59 van

1959 nie bykomende jurisdiksie aan hierdie Agbare

17.3.2 Die rede waarom artikel 21 nie bykomende Hof verleen nie, maar beperk en gebonde is aan die jurisdiksie aan die Appèlhof verleen nie,

voorskrifte soos vervat in die Strafproseswet - blyk uit die artikel self wat hierdie Hoofstuk 31.

Agbare Hof se jurisdiksie beperk tot

17.3.1 Kortliks gestel, bepaal artikel 315(1) Wet "behoudens die bepalings ... van enige 51 van 1977 dat appele i.v.m. strafsake ander wetsbepaling."

17.3.3 Die Appèlhof het nog nooit getwyfel dat dit die appèlafdeling van die Hooggeregshof, die geval is nie tydens ontleding van verhoor moet word.

genoemde wetgewende bepalings nie;

Artikel 315(4) bepaal: *ther, supra, per*

Sy "(4) e n Appèl ingevolge hierdie Hoofstuk kan slegs soos bepaal in artikels 316 tot en met 319 aangeteken word, en nie op grond van h reg van appèl nie."

however, we are concerned with a matter which originated in a Provincial Division in mind that, although the jurisdiction conferred upon it by section 21(1) is stated to be such jurisdiction is also expressly made, subject to the provisions of ... any other law.'

Die ooreenstemmende artikels van Wet 56 van 1955 wat tersaaklik is, en vir alle doeleindes inhoudsgewyse ooreenstemmend is met artikels 315 tot en met 319 is artikels 362-366.

17.3.2 Die rede waarom artikel 21 nie bykomende jurisdiksie aan die Appèlhof verleen nie, blyk uit die artikel self wat hierdie Agbare Hof se jurisdiksie beperk tot "behoudens die bepalinge ... van enige ander wetsbepaling."

17.3.3 Die Appèlhof het nog nooit getwyfel dat dit die geval is nie tydens ontleding van genoemde wetgewende bepalinge nie;

as provided in sections 363 as of right.'

R. v. Lembada and Another, *supra*, per
 Sy Edele Ogilvie Thompson, A.R. op
 p.421D:

"In the present case, however, we are concerned with a matter which originated in a Provincial Division: and it is important to bear in mind that, although the jurisdiction conferred upon this Court by section 21(1) is stated to be 'in addition to any jurisdiction conferred upon it by this Act or any other law; such jurisdiction is also expressly made,

'subject to the provisions of ... any other law.'

Now section 362 of Act 56 of 1955 reads:

'362(1) In respect of appeals and questions of law reserved in connection with criminal cases dealt with by a provincial or local division of the Supreme Court or a special criminal court, the court of appeal shall be the Appellate Division of the Supreme Court.

(2) An appeal shall be to the court of appeal only as provided in sections 363 to 366 inclusive, and not as of right.'

Collection Number: AK2117

Collection Name: Delmas Treason Trial, 1985-1989

PUBLISHER:

Publisher: Historical Papers Research Archive, University of the Witwatersrand

Location: Johannesburg

©2016

LEGAL NOTICES:

Copyright Notice: All materials on the Historical Papers website are protected by South African copyright law and may not be reproduced, distributed, transmitted, displayed, or otherwise published in any format, without the prior written permission of the copyright owner.

Disclaimer and Terms of Use: Provided that you maintain all copyright and other notices contained therein, you may download material (one machine readable copy and one print copy per page) for your personal and/or educational non-commercial use only.

People using these records relating to the archives of Historical Papers, The Library, University of the Witwatersrand, Johannesburg, are reminded that such records sometimes contain material which is uncorroborated, inaccurate, distorted or untrue. While these digital records are true facsimiles of paper documents and the information contained herein is obtained from sources believed to be accurate and reliable, Historical Papers, University of the Witwatersrand has not independently verified their content. Consequently, the University is not responsible for any errors or omissions and excludes any and all liability for any errors in or omissions from the information on the website or any related information on third party websites accessible from this website.

This document forms part of a collection, held at the Historical Papers Research Archive, University of the Witwatersrand, Johannesburg, South Africa.